

DAMIR ZLATAR
FREY
**KRI IN
KOŠUTE**

REŽISER IN DRAMATURG:
DUŠAN MLAKAR

PREVAJALKA MARIJA
SCENOGRAF TOMAŽ
ASISTENT SCENOGRFA
KOSTUMOGRAFIKA
LEKTOR MARIJA

Glasba iz opere Tosca
G. Puccinija

RAJO:
KA BELAK
JEVNIKAR
A ŠMID

Šraki, tepetaki: Zvezdana Šraki
Kostumograf: Uroš Pozinek, Uroš Zernik
Izvajalci dela: Adi Založnik, Marijana Prodanšek
Muzička dela: Maja Dutej, odrski mojster: Milan Pilič
režiserji: Emil Pamiš, garderoba: Melita Tlojar
Izbor: Stanko Jost, tehnično vodstvo: Vili Korčič

DAMIR ZLATAR
FREY

PREVAJALKA MARINKA POŠTRAK
SCENOGRAF TOMAŽ MAROLT
ASISTENT SCENOGRafa FRANC KYVEDER
KOSTUMOGRAFA ALENKA BARTI
LEKTOR MARIJAN PUŠAVEC

Glasba iz opere Tosca
G. Puccinija

IGRAJO:
LJERKA BELAK
VESNA JEVIKAR
JANA ŠMID

Vodja predstave: Zvezdana Štraki, sopralnik: Zvezdana Štraki
razsvetljava: Rudi Potinek, Uroš Zmolek
krojačka dela: Alja Založnik, Marijana Podkonek
ilustrirka dela: Maja Dutej, odskri mojster: Milan Pilko
rekviziti: Emil Panoč, garderoba: Melita Trojarič
tles: Stanika Jost, tehnična vodstva: Vili Konec

LJERKA BELAK

VESNA JEVIKAR

JANA ŠMID

DAMIR ZLATAR FREY

Režiser, koreograf in dramatik, rojen 1954 v Zagrebu.

Pripravil je več kot 70 koreografij v Zagrebu, Beogradu, Splitu, Dubrovniku, Budvi, Novem Sadu, Celju in Ljubljani, sodeloval je z Miletom Korunom, Paolom Magellijem in Janezom Pipanom. 1987. v Ljubljani ustanovi gledališče

Koreodrama, v katerem režira Agato Schwartzkoblér, Wildeovo Salomo, Genetovi Služkinji, De Sadowo Filozofijo v Budoarju, Genetov Poostreni nadzor, Prihajajo (po motivih Ionescovih Stolov), Strnišev Žabe. V SNG Maribor je postavil na oder lastno besedilo Kri in košute in Grumov Dogodek v mestu Gogi. Za Gogo 1992. dobi nagrado Prešernovega sklada in nagrado in diplomo za najboljšo predstavo na Borštnikovem srečanju. Njegove najznamenitejše koreografije: Metastaza Laibach, Ravelov Bolero in Vivaldijeva Gloria. Je avtor dramskih besedil Kri in košute, Prihajajo (po motivih Ionescovih Stolov) in Sirakuza ali gospa Solzna. Kri in košute je njegovo prvo dramsko besedilo in prvi obračun s Florio Tosco.

*Vše tri smo tukaj. Njega seveda ni.
Kot da je nekada konec. Ester.*

*Luiža in jaz. Vše smo nekam
klavne. Porezane, skustrate, utryene.*

Nismo več lepe. Naša mladost je utryena, naše misli blodnjave.

*Mislím, da je z mano še najboljše. Precej razgubano je tukaj, čeprav so ne
manjha. Oblohe so raztrgane, tudi pohišstvo je razmetano. Glasba je seveda
ostala. Tihrat smo si končno enkrat blizu, podobne smo si in pretrujene, da
bi se se lahko souzgle. Njuno veliko povedati, ves trup smo že
izbrzgale, s solzami je tudi že bolj pri kraju, o ostrini uma se ne da več
razpravljati zdaj, ko jo je zamejvala ostrina brúve. S telesi je tudi bolj
čudna. Njgo je kot vse kaže vendarle staro. Esterino je izropano in
izpoljeno od ploda, ki ni mogel zariveti. Luiža ga tako ali tako sploh
nikdar ni imela. Sposojala si je najini. Esterinega malo raje kot mojega in
zdaj bo verjetno ostala brez obeh. Kot kaže, smo se gostej mučile:
spremeniti tako ali tako nismo mogle nicesar – kako naj človek upliva na
nehaj, česar že zdavnaj ni več. Ester ne stoji več. Luiža ne stoji več, jaz
ne stojem več. Preveč smo se uhvajale z nečim, kar smo zamejvale za
lubezen. Ester in jaz sva si bili tako souzgle, da sva to doživljali kar ob
isti osebi. Ki ji ni bilo kaj prida do naju. Plemiškega porekla. Kako
je bilo s tem pri Luiži, ne vem. Tudi z mojim glasom je konec. To vem
že nekaj časa. Mislím, da vedo tudi drugi. Govorim, kako da nisem
zadovoljna s svojimi starimi posnetki, pa vendar jih vedno znova poslušam z
naslodo in obžalovanjem. Zdaj se uhvajam samo še z muzansceno – to bi
morda se lahko izpopolnila, čeprav to nima nobenega smisla več. Pri
Ester je drugače. Ččila je pluco. To je največ, kar je storila. Njgo pluco.
To je bila verjetno njena največja odločitev. Lanzo je lažje, saj ni nikoli
nič počela. Lanzo je starost samo starost. To nam je tudi razjeli fikus.*

*Njny sem pozabila, pa sem ga tolikokrat mučila. Pravzaprav sva si
podobni. Ester in jaz. Ona na pravo na fikus. Luiža pa med nama.
Ne vem, kaj se povedati. To je na kratko. To je na kratko. To je na kratko.*

P.S. Ne vemo. To je na kratko. To je na kratko. To je na kratko.

P.S. Ne vemo. To je na kratko. To je na kratko. To je na kratko.

Gledališki list Slovenskega ljudskega gledališča Celje
sesona 1992/93 št. 5

Predstavník upravnik Borut Alujevič, Urednica Aleksandra Rekar,
Oblikovanje Jože Domjan, Fotografija Damjan Švarc,
Tisk Marginalija d.o.o., Naklada 800 izvodov

DUŠAN MLAKAR

Gledališki in televizijski režiser, profesor na AGRFTV v Ljubljani, avtor več kot 70 gledaliških predstav, nagrajenec Prešernovega sklada in dobitnik številnih nagrad na Borštnikovem srečanju v Mariboru je stari znanec celjskega gledališkega občinstva. Kri in košute je njegova petnajsta režija v SLG Celje, njegove najodmevnejše predstave v Celju so bile Zvonovi S. Rozmana (1972/73), Celjski grof na zrebcu F. Rudolfa (1973/74), Odprite vrata, Oskar prihaja B. Wudlerja (1980/81), Amadeus P. Shafferja (1982/83), iz zadnjih let pa Lubezen M. Schisgala (1990/91).

V KAPELICI "ŠPITAL", SLOMŠKOV TRG 5

fax: 441-850

blaga/jna: 25-332, int. 208, propaganda: 441-814

Tel.: 063/441-861, tajništvo: 441-861

vodja programa: ANICA MILANOVIĆ

režiser: FRANCI KRIZAJ, lektor: MARIJAN PUŠAVEC

Upravitelj: BORUT ALUJEVIĆ, v.d. umetniškega vodje: MARINKA POŠTRAK,

SLG Celje

SEZONA 1992/93

Slovensko ljudsko gledališče Celje

P. M.

